

сила, която се нарича човѣческа душа — гатанка вѣчна и мъчителна, свѣтъ неизмѣримъ отъ свѣтлинни и сѣнки, топлина и мразъ, висини и бездни, арена на вѣчнитѣ борби на Ориузда и Аримана. Нипежъ незнаенъ, мистиченъ и скритъ за щастливия слѣпецъ, но чиито вълни се дигатъ високо и творятъ видимия свѣтъ отъ борби и победи, съ малко или много трайни устои, създавайки временно илюзия за постигнато щастие и сигурностъ въ живота, за да пропаднатъ после пакъ въ бездната и прегорятъ въ огъня ѝ, отъ дето ще изплаватъ въ нови форми.

Колко възторгъ и колко смущение притѣзи размисли! Колко вѣра и колко скептицизъмъ! Има ли смисълъ, цѣль, добро въ всичко това?

Незнаенъ миръ и незнайна стихия! Понѣкога любовъ и хармония, понѣкога страшна и люта умраза. Ето що е душата. Съ слабия свѣтилникъ на науката и съ по-силния — на интуицията немощни мислители търсятъ да прозратъ нѣщо отъ нея.

Човѣчеството отъ незапомнени времена все философства и търси. Съзерцава, мечтае, философства и търси истината човѣчеството! Колко наивни опити да открие тайната на душата. Колко наивни усилия да надникне въ скрития механизъмъ на битието. Да обгърне съ погледъ цѣлата верига на еволюцията и всичкитѣ ѝ моменти.

Долови ли се истината?

Ето единъ въпросъ, на който всѣки по своему отговаря.

Истината, сѣкашъ, вѣчно ни се изплъзва, тъкмо когато мислимъ, че сме я овладели